

1.) Wenn drus- se al- les rö- jisch ess un schloo-fe ess dat
 2.) Bloß he un do stund ens e Huus jet wig- ter us d'r
 3.) Dröm jonn ich jän des O- vends spät, wo m'r so schön ens
 4.) De Müll, et Schloß, d'r Jüd- de- toon, d'r Rhing-toon un d'r

ah- le Ness, dann jonn ich jän durch Jass un Stro- ße un
 Stadt e- ruus. Doch im- mer so dat Hüüs-je stund, dat
 -wie m'r säht- met sich al- lejn ver- zäl- le kann (em
 Kröt- sche-toon, de Bon- gels-pootz, d'r „Lan- ge Jang“, d'r

donn m'r jet ver- zäl- le lo- ße vum ah- le Zonz, wo noch vör
 m'r d'r Rhing- toon kik- ke kunt. Dat ah- le Zonz ess m'r be-
 Jejs, ver- steht sich) dann un wann. Dann kütt m'r al- les en d'r
 Daach woot uns do nit ze lang. Die Töön-cher all, wä deht se

Joh- re bloß en dä Moo- re- Hüü- ser- woo- re, wo kenn nöj
 kannt, durch dat als Ken- ger mer je- rannt, un wo m'r
 Senn, ich kick en je- de Eck e- renn, wo mer als
 nen- ne, mer dä- te se jo all joot ken- ne, die Was- ser-

Schull un Sied- lung stund, un wo m'r je- der ken- ne kunt.
 vruh un jlöck- lich woo- re en all dä schö- ne Ken- ger- joh- re.
 Ken- ger hannt je- spielt un wat uns sönz noch joot je- villt.
 sick un die Stadt- moor: Wat vör en schö- ne Zick dat wor!

R.: O Du mi Zonz am Rhing, Dich hann ich jän, bess min-ge Son- ne- sching,

bess min- ge Stähn! En al- le Wen- kel- cher kenn ich mich uus:

Du bess ming Hei- mat, he benn ich zo Huus !